

PÁD ANDĚLŮ



S U S A N E E

motto **young**

motto

S U S A N E E

PÁD ANDĚLŮ

PENRYN A KONEC SVĚTA

Praha 2014

Přeložila Silvie Převrátlová

Copyright © 2012 by Feral Dream LLC
Cover design © by Milica Acimovic
Cover base image © by Michael Lorenzo
Translation © Silvie Převrátlová, 2014

ISBN 978-80-2670-047-0

Je to ironie, západy slunce jsou od útoků nádherné. Za oknem našeho bytu hoří nebe jako přezrálé mango zářivě oranžovou, červenou a fialovou. Oblaka planou v barvách západu a já se skoro bojím, že i my, co jsme uvízli dole, vzplaneme.

Teplo v obličeji mi pohasíná a já se snažím nemyslet na nic jiného, než aby se mi netřásly ruce, když pečlivě zapínám zip u batohu.

Natáhnu si svoje oblíbené boty. Bývaly moje oblíbené, protože mi jednou Misty Johnsonová pochválila kožené pásky našité po stranách. Je – byla – roztleskávačka a každý si ji zapamatoval, protože vždycky chodila stylově oblečená, takže jsem se rozhodla, že tyhle boty budou vyjádřením mého módního postoje, i když je vyrobila turistická firma pro náročné výšlapy. A teď jsou moje oblíbené proto, že v těch páscích výborně drží nůž.

Zastrčím nabroušený steakový nůž taky do kapsy Paigina invalidního vozíku. Váhám, než dám jeden i do mámina nákupního vozíku v obýváku, ale stejně to udělám. Zasunu ho mezi štůsek biblí a hromádku prázdných lahví od sodovky. Když se nedívá, přehodím přes něj oblečení, a doufám, že nikdy nebude muset vědět, že tam je.

Než se úplně setmí, tlačím Paige společnou chodbou dolů ke schodům. Může v něm jet i sama díky tomu, že dala přednost klasickému vozíku před elektrickým. Ale stejně vím, že se cítí bezpečněji, když ji tlačím já. Výtah je teď k ničemu, samozřejmě, jestli teda nechcete riskovat, že v něm uvíznete, když vypadne proud.

Pomáhám Paige z vozíku a nesu ji na zádech a máma zatím sune vozík po schodech z třetího patra. Kostnatost mé sestry mi není příjemná. Je teď příliš lehká, i na svých sedm let, a to mě děsí víc než všechno ostatní dohromady.

Když dojdeme do haly, posadím Paige zpět do vozíku. Zastrčím jí pramen tmavých vlasů za ucho. S jejími vystoupilými lícními kostmi a pŕlnočníma očima bychom mohly být skoro dvojčata. Její obličej se podobá víle víc než ten můj, ale dejte jí ještě deset let a bude vypadat přesně jako já. Nikdo by si nás ale nikdy nespletl, i kdyby nám bylo oběma sedmáct, jako si nikdo nesplete měkké s tvrdým, teplé se studeným. I teď, když se tak moc bojím, má v koutcích pusy náznak úsměvu, a víc se strachuje o mě než o sebe. Taký se na ni usměju a snažím se působit klidně.

Běžím zpátky po schodech nahoru, abych pomohla mámě snést její nákupní vozík. Moc nám to s tím neforemným krámem nejde, a jak s ním klopýtáme dolů po schodech, dost rachotíme. To je poprvé, co jsem ráda, že v budově nezůstal nikdo, kdo by to mohl slyšet. Vozík je přecpaný prázdnými lahvemi, Paiginými dětskými dekami, štůsky časopisů a biblí, všemi tričky, která táta nechal ve skříní, když se odstěhoval, a samozřejmě kartony jejích vzácných shnilých vajec. Vajíčka si nacpala taky do všech kapes u svetru i u bundy.

Zvažuju, že tady vozík necháme, ale ten boj, co bych s mámou vedla, by zabral mnohem déle a byl by mnohem hlučnější, než když jí pomůžu. Jen doufám, že Paige bude po tu dobu, co to trvá snést dolů, v pořádku. Nejradši bych se nakopla za to, že jsem nesnesla dolů nejdřív ten nákupní vozík, aby Paige mohla být na relativně bezpečnějším místě nahoře, než aby na nás čekala dole v hale.

Než dorazíme k hlavním dveřím budovy, už se potím a nervy mám pocuchané.

„Pamatuj si,“ říkám, „ať se stane cokoli, prostě utíkej po El Camino, než doběhneš k Page Mill. Pak zamiř k horám. Když se rozdělíme, sejďeme se nahore v kopcích, ano?“

Pokud se rozdělíme, není moc velká naděje, že bychom se ještě někdy někde sešly, ale musím pořád předstírat naději, protože to je možná to jediné, co máme.

Přitisknu ucho k hlavním dveřím našeho domu. Nic neslyším. Žádný vítr, žádní ptáci, žádná auta, žádné hlasy. Těžké dveře maličko pootevřu a nakouknu ven.

Ulice jsou opuštěné, kromě prázdných aut zaparkovaných ve všech pruzích. Skomírající světlo omývá beton a ocel šedivou připomínkou barvy.

Den patří uprchlíkům a útokům gangů. Ale v noci se všichni stáhnou a nechají ulice opuštěné až do svítání. Všichni teď mají velký strach z nadpřirozeného. Zdá se, že smrtelní dravci i kořist svorně naslouchají prvotnímu strachu a do svítání se schovávají. I ty nejhorší nově vzniklé pouliční gangy přenechávají noc všem možným bytostem, které můžou bloumat temnotou tohoto nového světa.

Aspoň to tak bylo doteď. Jednou ti nejzoufalejší začnou využívat úkrytu noci i přes nebezpečí, které venku číhá. Doufám, že my budeme první, abychom tam byly samy, už jenom proto, abych se nemusela rozhodovat, jestli pomáhat Paige, nebo někomu cizímu.

Máma se mě drží za ruku a zírá do noci. V očích má hrozný strach. Tenhle poslední rok, co odešel táta, brečela tak moc, že má oči permanentně opuchlé. Noci se děsí obzvlášť, ale s tím já nic nenadělám. Začnu jí říkat, že budeme v pořádku, ale ta lež mi uvízne v puse. Nemá smysl ji ujišťovat.

Zhluboka se nadechnu a s trhnutím otevřu dveře.

Okamžitě se cítím ohrožená. Svaly mi ztuhnou, jako by čekaly, že do nich někdo může kdykoli střelit.

Popadnu vozík s Paige a tlačím ji ven z budovy. Pečlivě zkoumám nebe a pak se dívám kolem sebe, jako malinkatý králíček, co utíká před dravci.

Stíny rychle tmavnou nad opuštěnými budovami, auty a vadnoucími keři, které nikdo už šest týdnů nezalil. Nějaký sprejer nasprejoval na zeď domu na protější straně ulice rozhněvaného anděla s obrovskými křídly a mečem. Ohromná prasklina, která protíná zeď, se klikatí andělu přes obličej, vypadá šíleně. Pod tím nějaký rádoby básník načmáral slova: *Kdo nás bude střežit před strážci?*

Otřesu se z rachotu, který vydává mámin vozík, když ho postrkuje dveřmi na chodník. Pod nohama nám křupe rozbité sklo, což mě ještě víc utvrzuje v tom, že jsme zůstaly schované v bytě déle, než jsme měly. Okna v prvním patře jsou rozbitá.

A na dveře někdo přibíl pírkem.

Ani na vteřinu neuvěřím, že by to mohlo být peří opravdového anděla, i když to tak má samozřejmě vypadat. Žádný z nových gangů není tak silný nebo bohatý. Každopádně zatím ne.

Pírko někdo namočil do červené barvy a ta kape po dřevě. Aspoň doufám, že to je barva. Tenhle symbol gangů vídám na supermarketech a drogériích už několik posledních týdnů, aby odradil hledače. Nebude trvat dlouho a členové gangů si přijdou pro to, co zbylo ve vyšších patrech. Jejich ško-

da, my tam už nebudeme. Zatím mají dost práce s hlídáním teritoria, aby se do něj nedostal konkurenční gang.

Sprintujeme k nejbližšímu autu, kde se skrčíme v úkrytu.

Nemusím se ohlížet, abych zkontrolovala, jestli jde máma za námi, protože rachocení kol vozíku mi říká, že se pohybuje. Rychle se podívám nahoru a pak na obě strany. Ve stínech se nic nehýbá.

Projede mnou naděje, poprvé od té doby, co jsem vymyslela náš plán. Třeba dnešní noc bude jedna z těch, kdy se v ulicích nic nestane. Žádné gangy, ráno se nenajdou žádné rozžvýkané zbytky zvířat, noci se nebude ozývat žádný křik.

Moje jistota narůstá, jak skáčíme od jednoho auta k druhému a jde nám to mnohem rychleji, než jsem čekala.

Zahame na El Camino Real, hlavní tepnu Silicon Valley. Podle mé učitelky španělštiny to znamená „Královská cesta“. Ten název sedí, vzhledem k tomu, že náš místní majetník – zakladatelé a první zaměstnanci špičkových technických firem na světě – pravděpodobně na této cestě uvízl jako kdokoli jiný.

Křižovatky jsou zablokované opuštěnými auty. Před šesti týdny to bylo poprvé, co jsem v údolí viděla zablokovanou křižovatku. Tady byli řidiči vždycky tak slušní, jak si jen umíte představit. Ale věc, která mě opravdu přesvědčuje, že je konec světa, je křupání smartphonů pod mýma nohama. Nic než konec světa by nepřimělo naše ekologicky uvědomělé technocvoky, aby pohodili své nejnovější hračky na ulici. Je to skoro svatokrádež, i když ty hračky jsou teď jen přítěž.

Původně jsem zvažovala, že zůstaneme v menších uličkách, ale je pravděpodobnější, že se členové gangů budou schovávat tam, kde jsou vidět méně. I když je noc, pokud je budeme pokoušet v jejich vlastních ulicích, mohli by být ochotní zariskovat kvůli vozíku s kořistí. Není pravděpodobné, že by z té dálky mohli vidět, že jsou to jen prázdné lahve a hadry.

Už jsem chtěla vykouknout za teréňákem, abych vyměřila náš další skok, když se Paige natáhne otevřenými dveřmi auta a sáhne po něčem na sedadle.

Je to energetická tyčinka. Nerozbalená.

Je zahrabaná mezi rozházenými papíry, jako by to všechno vypadlo z tašky. Bylo by moudré, abychom ji popadly a utekly, a pak ji teprve snědly někde v bezpečí. Ale během posledních pár týdnů jsme pochopily, že žaludek může poměrně snadno zvítězit nad mozkem.

Paige balíček roztrhne a rozlomí tyčinku na třetiny. Rozzáří se jí obličej, když nám kousky rozdává. Ruka se jí třese hladem a rozrušením. Ale i přesto dává větší kousky nám a pro sebe si nechá jen ten nejmenší.

Svůj kousek rozlomím napůl a dávám půlku svého dílu Paige. Máma udělá totéž. Paige vypadá sklesle, protože jsme odmítly její dary. Dám si prst přes rty a přísně se na ni podívám. Neochotně si vezme nabídnuté jídlo.

Paige je od tří let vegetariánka, od té doby, co jsme se byli podívat v dětské zoo. I když byla ještě batole, stejně si spojila krůtu, na kterou se smála, s bagetou, co jedla. Říkali jsme jí náš malý dalajláma, až do doby před pár týdny, kdy jsem začala trvat na tom, aby jedla všechno, co se mi podaří schrastit na ulici. Energetická tyčinka je to nejlepší, co pro ni momentálně můžu udělat.

Obličej se nám všem uvolní úlevou, když se zakousneme do křupavé tyčinky. Cukr a čokoláda! Kalorie a vitamíny.

Jeden z papírů třepotavě sjede ze sedadla spolujezdce. Zahlédnou popisek.

Radujte se! Pán přichází! Přidejte se k hnutí Nové svítání a buďte první, kdo vstoupí do Ráje.

Je to leták jednoho z apokalyptických kultů, které po útočích vyrašily jako pupínky na mastné kůži. Jsou na něm rozmazané fotky ohnivě zkázy Jeruzaléma, Mekky a Vatikánu.

Má to vzhled kvapné, na koleni dělané práce, jako kdyby někdo udělal snímky z televizních zpráv a vytiskl je na levné barevné tiskárně.

Spolkneme jídlo, ale já jsem příliš nervózní na to, abych si tu sladkou chuť vychutnala. Už jsme skoro u Page Mill Road, která by nás měla zavést do hor relativně neobydlenou oblastí. Myslím si, že až budeme blízko hor, naše šance na přežití ohromně vzroste. Teď je hluboká noc a opuštěná auta tajemně osvětluje půlměsíc.

Na tom tichu je něco, co mě znervózňuje. Zdá se, že by tu nějaký hluk měl být – třeba pobíhání krysy nebo ptáci nebo cvrčci nebo tak něco. Zdá se, že se i vítr bojí pohnout.

V takovém tichu zní zvuky mámina vozíku obzvlášť hlasitě. Kéž bych měla čas se s ní dohadovat. Narůstá ve mně pocit naléhavosti, jako reakce na napětí před bouřkou. Prostě to do Page Mill musíme zvládnout.

Tlačím vozík rychleji, kličkuju od auta k autu. Mámin dech za mnou těžkne a zní namáhavěji. Paige je tak potichu, že ji napůl podezírám, že zadržuje dech.

Něco bílého se jemně snese dolů a přistane na Paige. Zvedne to a otočí se na mě. Z obličeje se jí vytratí všechna barva a oči má vykulené.

Je to nadýchaný kousek perí. Sněhobílé pírko. Takové, co se může dostat ven z prachové peřiny, jen o něco větší.

Cítím, jak blednu i já.

Jaká je šance?

Většinou se zaměřují na velká města. Silicon Valley je jenom obyčejný pruh nízkých kancelářských budov a předměstí mezi San Franciskem a San Jose. Na San Francisco už zaútočili, takže kdyby chtěli zaútočit na cokoli v této oblasti, bylo by to San Jose, ne údolí. To jen kolem proletěl nějaký pták, to je všechno. To je všechno.

Už se mnou ale cloumá panika.

Přinutím se podívat se nahoru. Vidím jen nekonečné temné nebe.

Ale pak přece jen něco zahlédnu. Další, větší pírkó se líně snáší k mé hlavě.

Na čele se mi perlí pot. Vyrázím kupředu totálním sprintem.

Mámin vozík bláznivě řinčí za mnou, jak se zoufale snaží držet tempo. K běhu nepotřebuje vysvětlování nebo povzbuzování. Bojím se, že jedna z nás upadne nebo že převrhnu vozík s Paige, ale nemůžu se zastavit. Budeme si muset najít úkryt. Hned, hned, hned.

Hybridní auto, ke kterému mířím, se najednou zhroutl pod tíhou něčeho, co na něj spadlo. Málem vyskočím z kůže, jak náraz zaburácí. Naštěstí přehluší mámin křik.

Zahlédnu zlatohnědé paže a sněhobílá křídla.

Anděl.

Musím zamrkat, abych se přesvědčila, že to je skutečné.

Nikdy předtím jsem anděla neviděla, myslím teda živého. Jasně že jsme všichni viděli opakované záběry božího posla Gabriela se zlatými křídly, jak ho sestřelili z hromady sutě, která bývala Jeruzalém. Nebo záběry andělů, co strhli vojenskou helikoptéru z nebe a svrhli ji na dav v Pekingu, vrtulí dolů. Nebo ten roztřesený záznam lidí prchajících z planoucí Paříže, s nebem plným kouře a andělských křídel.

Ale když se člověk dívá na televizi, může si vždycky říct, že to nebyla skutečnost, i kdyby to celé dny běželo ve všech zprávách.

Nedá se popřít, že tohle skutečnost je. Muži s křídly. Andělé apokalypsy. Nadpřirozené bytosti, které rozprášily moderní svět a zabily miliony, možná i miliardy lidí.

A tady jeden z těch děsů je, přímo přede mnou.

Málem Paige vyklopím, jak se snažím rychle se otočit a změnit směr. Prudce zastavíme před zaparkovaným stěhovacím autem. Vykouknu přes něj a nemůžu odtrhnout oči.

K tomu se sněhobílými křídly se snáší dalších pět andělů. Soudě podle jejich agresivního postoje se jedná o boj pěti proti jednomu. Je tma, a tak na snášejících se andělech nevidím žádné podrobnosti, ale jeden z nich vyčnívá. Je to obr, převyšuje ostatní. Na tvaru jeho křídel je něco, co mi připadá zvláštní. Když přistanou, složí křídla moc rychle na to, abych si je mohla dobře prohlédnout, a tak mi nezbyvá než přemýšlet, jestli na nich opravdu bylo něco zvláštního.

Skrčíme se a mně ztuhnou nohy a odmítají se pohnout z relativního bezpečí za pneumatikou nákladáku. Zatím se nezdá, že by si nás všimli.

Nad rozmačkaným hybridem se najednou zableskne a rozsvítí světlo. Znova naskočila elektřina a tahle pouliční lampa je jedna z mála, co ještě nejsou rozbité. Osamělý kužel světla vypadá strašně jasně a strašidelně a spíš zvýrazňuje kontrasty, než aby osvětloval. Pár prázdných oken podél ulice se taky rozsvítí a to mi poskytne dost světla, abych se mohla na anděly podívat trochu líp.

Křídla mají různobarevná. Ten, co nabořil auto, má křídla sněhobílá. Obr má křídla barvy noci. Ostatní mají modrá, zelená, cihlově červená a tygrovaná.

Nikdo z nich nemá košili, svaly se jim s každým pohybem napínají. Tak jako odstín jejich křídel se liší i odstín jejich kůže. Ten sněhobílý anděl, co se naboural do auta, má

kůži světle karamelovou. Ten s temnými křídly má kůži světloú jako vaječná skořápka. Ostatní něco mezi zlatou a tmavě hnědou. Tihle andělé vypadají jako ten typ, co by měl mít hromadu jizev z bitevních zranění, ale místo toho mají nádherně hladkou kůži, takovou, pro jakou by královny plesu po celé zemi zabíjely plesové krále.

Sněhobílý anděl se bolestivě svalí z rozbitého auta. I přes svá zranění dopadne v příkrčení, připravený na útok. Jeho atletická ladnost mi připomíná pumu, kterou jsem jednou viděla v televizi.

Vidím, že je silným soupeřem, podle toho, jak opatrně se k němu ostatní přibližují, přestože je zraněný a oni v početní přesile. I když jsou ti druzí svalovci, vypadají ve srovnání s ním hrubě a neohrabaně. Má tělo olympijského plavce, napjaté a svalnaté. Vypadá, že je připraven k boji holýma rukama, i když je většina jeho nepřátel ozbrojena meči.

Jeho meč leží pár metrů od auta, kam při pádu dopadl. Jako jiné andělské meče je krátký, s půlmetrovým, smrtícím dvojsečným ostřím.

Vidí ho a natáhne se, aby na něj dosáhl. Ale anděl s cihlovými křídly meč odkopne. Líně se otáčí na asfaltu směrem od svého majitele, ale vzdálenost, kterou urazí, je překvapivě krátká. Musí být těžký jako olovo. Je ale i tak dost daleko, takže sněhobílý nemá šanci na něj dosáhnout.

Sedím a dívám se na popravu anděla. O závěru není pochyb. Sněhobílý ale stejně zabouje. Nakopne tygrovaného a podaří se mu držet se proti dalším dvěma. Ale na všech pět dohromady nemá.

Když se čtyřem z nich nakonec podaří ho přimáčkout k zemi a v podstatě na něm sedí, temný obr k němu přistoupí. Kráčí jako anděl smrti, což by myslím mohl být. Mám silný dojem, že tohle je vyvrcholení několika bitev, co mezi

nimi proběhly. Tuším mezi nimi nějaký příběh, v pohledu, jakým se na sebe dívají, ve způsobu, jakým temný trhne sněhobílému za křídlo a roztáhne ho. Kývne na tygrovaného a ten nad sněhobílým zvedne meč.

Chci před posledním máchnutím zavřít oči, ale nemůžu. Prostě mi to nejde.

„Měl jsi přijmout naše pozvání, dokud jsi měl šanci,“ říká temný a natahuje křídlo, aby drželo sněhobílému od těla. „I když ani já bych u tebe nečekal takovýhle konec.“

Znova kývne na tygrovaného. Čepel zasviští vzduchem a odsekne křídlo.

Sněhobílý šíleně zařve. Ulice naplní ozvěna jeho vzteku a utrpení.

Všude cáká krev, stříká na ostatní. S námahou ho drží na zemi, protože krev na něm klouže. Sněhobílý se otočí a nakopne dva násilníky rychlostí blesku. Válejí se po asfaltu, choulí se do klubíčka. Na chvílku, když se ho zbývající dva andělé snaží udržet na zemi, si pomyslím, že se mu podaří vybojovat si volnost.

Ale temný mu botou šlápne na záda, rovnou do otevřené rány.

Sněhobílý sykne bolestí, ale nekřičí. Ostatní využijí příležitosti dostat se zpátky na své pozice a drží ho dole.

Temný upustí odseknuté křídlo. Dopadne na asfalt s žuchnutím mrtvého zvířete.

Sněhobílý má zuřivý výraz. Stále má v sobě odhodlání k boji, ale opouští ho rychle, spolu se ztracenou krví. Krev mu smáčí kůži a vpíjí se mu do vlasů.

Temný chytí druhé křídlo a s trhnutím ho rozevře.

„Kdyby bylo na mně, nechal bych tě jít,“ říká temný. V jeho hlase je tolik obdivu, až ho podezírám, že to možná myslí vážně. „Ale všichni máme svoje rozkazy.“ I přes projevené uznání na něm není znát ani trocha lítosti.

Ostří meče tygrovaného, položené na kloubu sněhobílého křídla, odráží svit měsíce.

Přikrčím se v očekávání další krvavé sprchy. Za sebou zaslechnu tenounký soucitný povzdech Paige.

Za temným najednou vykloní hlavu ten s cihlovými křídly. Dívá se přímo na nás.

Ztuhnu, pořád přikrčená za stěhovacím autem. Srdce se mi zastaví a pak se rozbuší trojitou rychlostí.

Anděl s cihlovými křídly vstává a odchází z krvavé scény. Rovnou k nám.

Mozek se mi strachy zasekne. Jediná věc, která mě napadne, je odvést jeho pozornost, a máma zatím odveze Paige do bezpečí.

„Utíkej!“

Mámě hrůzou ztuhnou rysy, pohled má vytřeštěný. V panice se otočí a utíká bez Paige. Musela si myslet, že vozík budu tlačit já. Paige se na mě podívá, ve vlím obličejí vidím jen vyděšené oči.

Otočí vozík a jede sama za mámou, co nejrychleji to jde. Moje sestra může vozík ovládat, ale rozhodně nejede tak rychle, jako když ji někdo tlačí.

Žádná z nás nevyvázne živá, jestli ho nějak nevyrušíme. Nemám čas promýšlet pro a proti, rozhodnu se ve vteřině.

Vyrazím do otevřeného prostoru přímo směrem k tomu s cihlovými křídly.

Odněkud zezadu otupěle vnímám šílený řev plný utrpení. Odsekávají druhé křídlo. Už je asi stejně pozdě. Ale jsem u místa, kde leží meč sněhobílého, a nemám čas vymýšlet nový plán.

Hrábnu po meči cihlovému skoro pod nohama. Popadnu ho oběma rukama, protože čekám, že bude hodně těžký. V mých rukou se zvedne sám, lehký jako pírkó. Hodím ho sněhobílému.

„Hej!“ zařvu z plných plic.

Cihlový se přihrčí a vypadá stejně překvapeně, jako se cítím já při pohledu na meč, který mu letí nad hlavou. Z mé strany je to zoufalý a chabě promyšlený krok, hlavně pro-

to, že ten anděl už asi každou chvíli vykrvácí. Ale meč letí mnohem přesněji, než čekám, a přistane jílcem přímo sněhobílému v natažené ruce, úplně jako by ho tam někdo odnesl.

Anděl bez křídel bez zaváhání máchne mečem po temném. I přes vážná zranění je rychlý a rozzuřený. Chápu, proč museli být ostatní v mnohonásobné přesile, než se jim ho podařilo zahnat do kouta.

Čepel protne temnému břicho. Krev vytryskne a smíchá se s rudou kaluží na zemi. Tygrovaný přiskočí ke svému šéfovi a zachytí ho, aby neupadl.

Sněhobílý klopýtá a snaží se bez křídel znova získat rovnováhu, po zádech mu tečou potoky krve. Podaří se mu máchnout mečem ještě jednou, tygrovaný utíká s temným v náruči a meč mu rozsekne nohu. Ale to je nezastaví.

Ti dva další, co se dali na ústup, když se situace vyostřila, se hrnou, aby temného a tygrovaného zvedli. Při běhu se zraněnými mávají silnými křídly, vznášejí se do noci a zůstává po nich cestička z kapek krve, co dopadají na zem.

Můj pokus odvést pozornost má překvapivý úspěch. Projede mnou naděje, že moje rodina teď možná našla nový úkryt.

Pak můj svět vybuchne bolestí, když mi dá cihlový ránu hřbetem ruky.

Odletím dozadu a praštím sebou o asfalt. Plíce se mi stáhnou tak, že nejsem schopná ani pomyslet na to, že bych se nadechla. Jediná věc, kterou můžu udělat, je schoulit se do klubíčka a snažit se dostat do těla aspoň trochu vzduchu.

Cihlový se otočí ke sněhobílému, kterému se tedy rozhodně už sněhobílý říkat nedá. Váhá, všechny svaly napnuté, jako by zvažoval svou šanci porazit zraněného anděla. Sněhobílý, bez křídel, promáčený krví, se při chůzi kymácí, sotva stojí na nohou. Ale jeho meč je připravený a namířený na

cihlového. Sněhobílému planou oči vztekem a odhodláním, což je asi to jediné, co ho drží na nohou.

Zakrvácený anděl musí mít pekelnou pověst, protože statný a naprosto zdravý cihlový zarazí meč zpátky do pochvy. Znechuceně se na mě podívá a rozběhne se. Běží dolů ulicí a po pár krocích ho křídla zvednou ze země.

Ve vteřině, kdy se k němu nepřítel otočí zády, se zraněný anděl zhrouť na kolena mezi odseknutá křídla. Zdá se, že krvácí celkem rychle a já jsem si jistá, že za pár minut zemře.

Konečně se mi podaří pořádně se nadechnout. Na plících mě pálí, ale když se mi do těla zase dostane kyslík, bolest povolí. Jsem blažená úlevou. Uvolním tělo a otočím se, abych se rozhlédla po ulici.

Ten pohled mnou otřese.

Paige pracně otáčí koly vozíku a jede ulicí. Cihlový nad ní přestane stoupat, krouží jako sup a začíná se snášet střemhlav dolů k ní.

V tu ránu jsem na nohou a letím jako střela.

Moje plíce křičí po vzduchu, ale já je nevnímám.

Cihlový se na mě podívá se samolibým výrazem. Běžím co nejrychleji, vlasy mi vanou ve větru z jeho křídel.

Blízko, blizoučko. Jen malinko rychleji. Moje chyba. Rozčílila jsem ho tak, že ublíží Paige jen tak, z čisté zlovůle. Moje vina mě vede k ještě šílenější touze ji zachránit.

Cihlový volá: „Utíkej, opičko! Utíkej!“

Natáhne ruce dolů a sebere Paige.

„Ne!“ křičím a natahuju se po ní.

Zvedá ji do vzduchu, Paige křičí moje jméno. „Penryn!“

Chytím ji za lem kalhot, v ruce držím bavlnu se žlutými hvězdičkami, které jí tam našila máma, aby ji chránily proti zlu.

Jen na okamžik si dovolím uvěřit, že bych ji mohla zase